

Lønningsslov: var Meningen i det andet Thing
 dog kun den, at blot Spørgsmaalet om Be-
 regningen af Gager og af Lønninger skulde
 kunne inddrages fra Domstolenes Afgjørelse,
 idet det var en Sag, som Administrationen
 maatte have i sin Haand; og som Mini-
 sterioriet maatte afgjøre. Man misforstod
 vel fra flere Sider i det andet Thing det
 Endringsforslag, som Udvalget i saa Henseende
 havde stillet, som om overhovedet alle de Rets-
 spørgsmaal, hvortil Lønningsslovene kunde give
 Anledning, skulde være inddragne fra Domsto-
 lenes Afgjørelse; men det blev under Forhand-
 lingen aldeles bestemt og klart fremhævet, at
 fra Udvalgets Side havde Tanken blot været
 den, at de rene Beregningsspørgsmaal, de rene
 Bogholderispørgsmaal, hvortil Lovens Anven-
 delse kunde give Anledning, skulde være ad-
 ministrative Spørgsmaal, men at man derimod
 ikke vilde røkke ved det store og gamle Prin-
 cipy, at Embedsmanden, skjøndt han ikke er en
 privat Tjener, dog ifølge sin hele Stilling og
 ifølge vor hele Lovgivnings Opfattelse af denne
 hans Stilling staaer som den, der er beretti-
 get til at kræve Domstolenes Bætkærmelse.
 Naar man seer hen til Bestemmelsen i § 17
 af det foreliggende Lovforslag, saa er det imid-
 lertid ikke blot Beregningsspørgsmaalene, net
 det er netop alle de Spørgsmaal, hvortil Lo-
 vens Anvendelse kan give Anledning, der skulle
 være inddragne fra Domstolenes Afgjørelse.
 Og den høitærede Minister maa tilgive mig,
 men det er virkelig ikke blot Beregningsspørgs-
 maal, hvortil denne Lovs Anvendelse kan give
 Anledning; der kan ogsaa opstaae adskillige
 andre Spørgsmaal, der kan f. Ex. blive
 Spørgsmaal om, hvorvidt de til Søværnet
 hørende Personer skulle gaae ind under den
 ene eller den anden Paragraph. Selve det
 Exempel, som den høitærede Minister omtalte,
 vil derhos tilvise kunne vise, at slige Sager
 meget godt kunne afgjøres ved de civile Dom-
 stole; thi Sø- og Handelsretten afgjør næsten
 daglig Spørgsmaal af den Natur; som den
 høitærede Minister paaberaabte sig. Naar §
 17, som den her foreligger, er kommen ind
 som Folge af Afstemningen under en anden
 Sag, men det derhos viser sig ved en Sam-
 menligning, at Bestemmelsen her gaar meget
 videre, end den fornuftige Tanke har været

ved Afstemningen under Forslaget til den al-
 mindelige Lønningsslov, saa er det dog meget
 naturligt, om man allerede af denne Grund,
 og selv bortset fra det almindelige Princip,
 der trædes for nær ved den omtalte Paragraph,
 her i Thinget maatte røkke Paragraphen ud-
 slettet. — Forsaavidt den høitærede Minister
 bemærkede, at det i de ældre Lønningsslove,
 som have tjent til Forbillede for Bestemmelsen
 i dette Lovforslag, kunde have været fornuftigt
 nok, at man bestemte, at Finantsministeren
 skulde være den, der havde Afgjørelsen i sin
 Haand, men at det ikke bestomindre i den
 her foreslaaede Lov maatte være Marinemini-
 steren, da maa det være mig tilgivet, at jeg
 fremhæver — maaftæe tager jeg fejl her, men
 det forekommer mig nu engang saa — at det
 altid bør være Finantsministeren. Marine-
 ministeren maa naturligvis, som det ogsaa
 staaer i Lovforslaget, med Hensyn til Enkelthe-
 derne af Beregningen og Udbetalingen træffe
 den foreløbige Ordning, og han maa dernæst
 give en Anviisning paa Finantsministeren, men
 denne Anviisning bliver ikke honoreret af Fi-
 nantsministeren, medmindre han godkjender den
 Beregning, som har fundet Sted fra Marine-
 ministerens Side; og dermed den Opfattelse,
 som Marineministeren har lagt til Grund for
 sin Beregning. Den Paragraph i Forslaget
 til den almindelige Lønningsslov, der har været
 Forbilledet for den nærværende, siger, derfor
 ogsaa udtrykkelig, at enhver ministeriel Opjøl-
 relse efter Lønningssloven skal forelægges for
 Finantsministeren, forinden der kan udstedes
 endogsaa nogen Anviisning, og det er altsaa
 efter Forbilledet for § 17; Finantsministeren,
 der afgjør Sagen. Nu vil man maaftæe
 sige: Ja, den i Forslaget til den almindelige
 Lønningsslov indvoterede § 20 er dog ikke i
 den Grad Forbilledet for § 17 her, at man
 ikke med Hensyn til denne mulig, nærmere
 kan vise hen til Loven af 27de Mai 1856
 som ordret affkveven. Men jeg maa da be-
 mærke, at det ogsaa efter Loven af 27de Mai
 1856, der er en almindelig Lønningsslov, gjældende
 for alle Fællesministerierne, naturligvis er Fi-
 nantsministeren, i hvis Hænder man har nedlagt
 Afgjørelsen af Beregningerne. Indskrænke §
 17 i det foreliggende Lovforslag sig til blot
 at lade det være Finantsministeren, der af-